

י ה ו ד י ת ז א ב י ז " ל

בת אנה ואלפרד מננברג

נולדה: כ"ב בכסלו ה'תרס"ח - 28.11.1907

נפטרה: ד' בסיון ה'תשמ"ט - 7.6.1989

הובאה למנוחות: ה' בסיון ה'תשמ"ט - 8.6.1989

יהודית נולדה בעיירה רטיבור בפרוסיה המזרחית (היום בשטחה של פולין), במשפחה יהודית-מסורתית, אך לא מחמירה יתר על המידה. אף-על-פי שאביה לא היה ציוני, הגיעו יהודית ואחיותיה לפעילות בתנועת-הנוער הציוני "בלאו-ווייס" (תכלת-לכן) כשהן מסגרות ממנו את פעילותן.

לאחר מות האב, נחלצה יהודית לעזור כפרנסת המשפחה ועבדה כחנות לדברי-עור שהייתה שייכת להם. כעבור זמן מה החליטה להצטרף ל"הכשרה" בהמבורג כדי להכשיר עצמה להי חקלאות בארץ-ישראל. ואכן, בחודש מאי 1933 הגיעה ארצה.

כאשר הגיעו נציגי "משרד הקליטה" דאז (של הסוכנות היהודית) והציגו בפניה את שתי האפשרויות: להצטרף לקבוץ "גבעת השלושה" שאקלימו נוח, או, לקבוץ "גשר" שמצבו החברתי טוב אך מזג-האוויר בו קשה, החליטה יהודית וחבריה החלוצים ללכת לגשר.

החום שקיבל את פניהם היה אמנם כבר מאד ⁰50 (צלסיוס), אך יהודית קיבלה הכל באהבה.

את צריפי המחצלות, את העבודה המפרכת ואפילו את הקדחת שאיפשרה לה להיות ביחד עם זאבי שקדה גם הוא.

היות וידעה גרמנית ועברית נבחרה לוועדת העליה (היום ועדת קליטה) כדי לעזור בקליטת עליית-הנוער שהגיעה מגרמניה. יהודית עבדה כלול ובגן-הירק, אך זכורה בעיקר כמטפלת של חרות-הנוער, אשר זוכר אותה באהבה ומוקיר אותה, שנים רבות לאחר שסיימה את תפקיד המטפלת.

בחדר המשפחה היה מקור של רוגע, שלווה ונחמה, שליכד סביבו את כולם. כאחד הראיונות לעלון, היא אומרת: "כללית, במשפחה שלנו באשדות היתה אורה טובה מאד. עם כל הצניעות אני חושבת שהיינו הורים טובים, היחסים בין האחים (שלושת הבנים) היו יוצאים מן הכלל (כנראה בהשפעת לאיר) והם אהבו מאד אחד את השני. רגעי האושר הגדולים שלי ושל זאבי היו בימי שיש בלילה, כשכולנו ישנו בחדר אחד, ועד היום ממש תענוג להזכר בשעות האלה". (ובימים ההם, כידוע, למי הלינה המשותפת בבת-הילדים רק בלילות שבת יכלו הילדים להנות מ"כסף" של שינה בחדר ההורים).

יהודית היתה עמוד-התווך במשפחה לאחר מותו של דני, בן הזקונים, כשמשפחה הדמות המרכזית במחסן הבגדים בהיותה אחראית עליו.

לעלון הקיבוץ כתבה פעמים רבות ותארה את מצבו הקשה של המחסן ושל הבחורות העובדות בו, היא לחמה ודרשה ממוסדות הקבוץ לעשות למען שיפור וקידום המחסן והעובדות.

56 שנים עברו מיום עלייתה ארצה, ועד יומה האחרון, על-אף כל הקשיים והמשברים, המלחמות, הפציעה, השכול והאלמנות, שמרה יהודית על האופטימיות הטבעה בה, ועל אהבתה לאשדות על כל יושביה.

יהודית, עצוב לי - למרות שידעתי שימיך ספורים.

באהבה אזכור את העברית המיוחדת שלך עם המבטא היקי, את החיוך הטוב והעיניים המאירות לכולם בנוסעך על אופניך.

היי שלום יהודית, חברה אהובה.

עמליה דיין

ביום הקבורה, 8.6.89